

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Γραμματέως της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλήλις παρασχοῦν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ἀγαθότης, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Ποταμοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀδύναμα κρείττον καὶ χρησιμώτερον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀσυνδρομαί ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Ε'.—Τόμ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Σεπτεμβρίου 1896

Ἔτος 18^{ον}.—Ἀριθ. 38

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΣΥΝΕΧΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 289)

Ἐν τούτοις, βελτιωθέντος τοῦ καιροῦ, οἱ ὑπῆκοοι τοῦ Τσοῦ-Τσοῦκ ἤρχισαν νὰ λαμβάνουν τὰ συνήθη τῶν ἔργα, τὴν θήρην καὶ τὴν ἀλιεῖαν. Συγχρόνως αἱ θρησκευτικαὶ τελεταί, αἱ ἑποῖαι εἶχον διακοπῆ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ μεγάλου φάγους, συνεκάλουν πάλιν τοὺς πιστοὺς, τοὺς φανατικοὺς ἐκείνους εἰδολολάτραις, εἰς τὸ Σπήλαιον τῶν Εἰδώλων.

Κάθε παρασκευὴ αἱ τελεταί αὐταὶ προσελάμβανον μεγαλοπρεπέστερον χαρακτήρα, διότι συνέρρεον ὅλα τὰ πλήθη τῶν ἰθαγενῶν. Φαίνεται ὅτι αἱ Παρασκευαὶ εἶνε αἱ Κυριακαὶ τῆς Νέας Σιδηρίας. Τὴν Παρασκευὴν λοιπόν, 29 Φεβρουαρίου (τὸ ἔτος 1868 ἦτο δίσεκτον) εἰς τὸ Σπήλαιον τῶν Εἰδώλων, ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ μεγάλη καὶ ἐπίσημος συνάθροισις. Τὴν παραμονὴν, ἀφ' ἑσπέρας, ὁ Κασκαμπέλ ἤρξασθαι νὰ εἴπῃ ἀπλῶς, τὴν ὥραν τοῦ ἡτοιμάζετο νὰ κηρυχθῆ: «Ἀὔριο θὰ πάμε ὅλοι εἰς τὸ Σπήλαιον τῶν Εἰδώλων, μαζί με τὸν φίλον μου μας Τσοῦ-Τσοῦκ.

— Πῶς; τὸ ἀπαιτεῖς, Καίσαρ; ἠρώτησεν ἡ Κορνηλία.

— Ναι, τὸ ἀπαιτῶ.»

Τι εἰσήμαινεν ἡ πρότασις αὕτη, ἡ ὁποία ὠμοῖαζε μᾶλλον μὲ διαταγὴν; Μήπως ὁ Κασκαμπέλ ἤλπικε νὰ μαλάξῃ τὴν Ἡγεμόνα τῶν Λιακῶν, λαμβάνων μέρος εἰς τὰς εἰδωλολατρικὰς ἱεροτελεστίας του; Βεβαίως ὁ Τσοῦ-Τσοῦκ θὰ ἔβλεπε μὲ πολλὴν του εὐχαρίστησιν, ὅτι οἱ αἰχμάλωτοι του ἐσέβοντο τοὺς θεοὺς τῆς χώρας. Ἀλλὰ νὰ τοὺς λατρεύσουν, ν' ἀσκασθοῦν τὴν θρησκείαν τῶν ἰθαγενῶν, νὰ φθάσουν μέχρις ἀρνήσεως τῆς θρησκείας τῶν, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ κάμψουν τὴν ἀκαμπτὸν ἐκείνην Μεγαλειότητα... Ἄ, ὦχι, αὐτὸ δὲν θὰ το ἐκαίμεν ποτὲ ὁ Κασκαμπέλ!

Ὅπως δὴ ποτε, τὴν ἐπομένην, οἱ ἰθαγενεῖς ἀπὸ πρωΐας ἦσαν εἰς κίνησιν. Καιρὸς λαμπρὸς, θερμὸκρασία· μόλις

δώδεκα βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν, φῶς ἀρκετὸν. Οἱ κἄτοιχοι ὅλοι ἐξῆλθον ἀπὸ τὰς τρώγλας τῶν. Ἄνδρες, γυναῖκες, γέροντες, ἔφηβοι, παῖδια, ὅλοι εἶχον περιβληθῆ τὰς ὠραιότερας τῶν ἐνδυμασίας, ἀπὸ δέρμα φώκης ἢ ρέννου, μὲ τὰς γούνας ἀπέξω. Καὶ ἔβλεπες μίαν ἀτελείωτον παρέλασιν ἀπὸ γουνερικὰ πλούσια, μελανὰ καὶ λευκά, ἀπὸ σκαύφους κεντημένους μὲ ψευδομαργαρίτας, ἀπὸ δερματίνους κεφαλοδέσμους, ἀπὸ ἐνώτια περιεργότατα, ἀπὸ βραχιόλια ἢ ἀπὸ κρίκους, περασμένους εἰς τὸν χόνδρον τῆς μύτης.

Καὶ ὅμως αὐτὰ δὲν τοῖς ἐφαίνοντο ἀρκετὰ διὰ μίαν τοσφ ἐπίσημον τελετὴν· διὰ τοῦτο μερικοὶ ἀπὸ τοὺς προκρίτους τῆς πατριᾶς, ἐκρίναν ἀναγκαῖον νὰ κοσμηθοῦν ἐξαιρετικῶς μὲ πλουσιώτερα κοσμήματα, — μὲ τὰ πράγματα δηλαδὴ τὰ ὅποια εἶχον κλέψῃ ἀπὸ τὴν Εὐδρομοὺ Οἰκίαν.

Ἄλλοι λοιπὸν ἐφρέσαν ὀλόκληρον ἐσθλοῦς τῶ ἀποκρίνεται μίαν φωνήν. (Σελ. 298, στήλ. α')

Ἄλλοι κατέλα κ λ δ ο υ ν, ἄλλοι περικεφαλαίως θαυματοποιῶν, ἄλλοι ἐκρέμασαν ἐπάνω των τοὺς κρίκους, οἱ ὅποιοι ἐχρησιμεύον εἰς τὰ γυμνάσματα τῆς ἰσορροπίας, ἄλλοι τὰς σφαῖρας καὶ τοὺς ἀλτήρας τῆς γυμναστικῆς· τέλος ὁ μέγας ἀρχηγὸς Τσοῦ-Τσοῦκ, ἀνῆρτησε πομπικῶς ἐπὶ τοῦ σπητοῦ στήθους του, ἓν ὀλόκληρον βαρόμετρον, ὡς ἂν ἦτο παράσημον κανονὸς Ταγματός, ἰδρυθέντος προσφάτως ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος τῆς Νέας Σιδηρίας!

Ἀλλὰ καὶ τὰ ὄργανα τῆς ὀρχήστρας, τὰ ὅποια εἶχον κλέψῃ ἐπίσης, ἔκαμνον καλὰ τὸ μέρος των· ἐσπαράζοντο διαρκῶς τὰ ὄρα ἀπὸ μίαν τρομακτικὴν καὶ διαβολικὴν συναυλίαν ἀπὸ κορνέτον, ἀπὸ τρομβόνιον, ἀπὸ τύμπανον καὶ ἀπὸ γραγκάσαν. Ἡ Κορνηλία καθὼς καὶ τὰ τέ-

κνα τῆς, ἔγιναν ἔξω φρενῶν, ἀκούοντες τὰς σπαρακτικὰς ἐκείνας κακοφωνίας. Καὶ θὰ ἐσφύριζον πολὺ εὐχαρίστως τοὺς αὐτοσχέδιους ἐκείνους μουσικούς, οἱ ὅποιοι ἐπαίζαν «σὺν φώκας» κατὰ τὴν σεβαστὴν γνώμην τοῦ Μακρολέλεκα· ἀλλ' ὁ Κασκαμπέλ — περιεργὸν πρᾶγμα! — ὄχι μόνον δὲν δυσῆρεστέτο, ἀλλὰ καὶ ἐμειδία ἀπὸ εὐχαρίστησιν πρὸς τὴν βάρβαρον αὐτὴν μουσικὴν, καὶ μάλιστα ἀνυσφῆμαι καὶ χειροκροτεῖ τοὺς μουσικοὺς ἐνθουσιωδέστατα.

«Μπράβο! μπράβο!» ἔλεγεν ὀλονέν. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μ' ἐκπλήττων. Τὶ θαυμάσια τοῦ παῖδου! Ἄν ἤθελαν νὰ τοὺς πάρω εἰς τὸν θίασον μου, θὰ ἔχαλουσα κόσμον μαζί τους. Ἄ, ἔχουν μεγάλο τ ἀ λ ἄ ν!»

Ἐν τούτοις, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς ὀρ-

χήστρας, η λιτανεία εν πομπή και πα- ρατάξει δηρυθόνοτο προς τους ιερους τόπους, όπου τα είδωλα άνέμενον την λατρείαν των πιστών. Ο Τσοϋ-Τσοϋκ εδάδιζεν επί κεφαλής άμέσως μετ' αυτόν ηρχοντο ο Κασκαμπέλ, ο κ. Σέρ- γιος, η οικογένεια, οι δύο ναύται, ήκο- λούθει δε όλος ο λαός του Τουρκέφ.

Η πομπή έσταμάτησε πρό της εί- σόδου του Σπηλαίου, εις το βάθος του όπου ηγγείροντο οι ξύλινοι θεοί, τα εί- δωλα των Νεοσθηριανών, περιβεβλημένα λαμπράς σισύρας και έορτασίμους κε- κοσμημένα. Πρώτος εισήλθεν ο Τσοϋ- Τσοϋκ με ύψωμένας χείρας και άφ' ου προσκύνησε τρίς, κλίτων την κεφαλήν, έκάθησε σταυροποητή επί τάπητος από δέρματα ρέννου, ήπλωμένου επί του έ- θάρους. Φαίνεται ότι ούτω καθήμενοι προσήύχοντο οι όπκδοί της θρησκείας εκείνης.

Ο κ. Σέργιος και οι σύντροφοί του έσπευσαν να μιμηθούν τον αρχηγόν, όπισθεν δέ αυτών εισήλθε και έκάθησαν όλος ο λαός. Και όταν έγινε βαθεΐα σωπή, ο Τσοϋ-Τσοϋκ με ύφος άγγελου ιεροκήρυκος, απήύθυνε μίαν προσευχήν (όλίγας λέξεις, εκ των οποίων τας μόν εψάλλε, τας δε εψήθουζε,) προς τα τρία είδωλα, τα όποια ήκουον απαθέ- στατα εν τή θεία των μεγαλοπρεπεία.

Εξαιφνης τῷ αποκρίνεται μία φωνή, — φωνή ισχυρά, μεταλλική, από την όποιαν άντηχεί το σπήλαιον όλον...

«Ω θαύμα θαυμάτων! Η φωνή αυτή εξέρχεται από το σουβλερόν ράμφος ενός των είδωλων, του προς τα δεξιά. Και ίδου τί λέγει ρωσιστί:

«Α νί ε β α τ ί ε, έ τ ι ι ν ο σ τ ρ ά ν- τ α ι, κ α τ ό ρ ι ε ά τ ζ ά π α δ α π ρ ι σ- σ λ ί ! Ζ α τ σ έ μ τ ή ύ χ π ο γ κ έ ρ- ζ έ σ ε ς ; »

Δ η λ α δ ή :

«Α υ τ ο ί ο ί ξ έ ν ο ι, ο ί ό π ο ι ο ι ή λ θ ο ν ά π ό τ η ν Δ ύ σ ι ν, ε ί ν ε ι ε ρ ο ί . Δ ι α τ ί τ ο υ σ κ ρ α τ ά τ ε ς ; »

Α ι λέξεις αϋται, τας όποιας ήκουσαν καθάρματα όλoi οί πιστοί, παρήγαγον γενικήν κατάπληξιν. «Ητο η πρώτη φορά, καθ' ην οι θεοί της Νέας Σιθη- ρίας κατεδέχοντο να συνομιλήσουν με τους θνητούς λάτραις των.

Τότε δευτέρα φωνή, πλέον έντονος και ισχυρά, φωνή επιτακτική, εξέρχεται από το ράμφος του προς τ' άριστερά είδωλου και λέγει παλλομένη : (πάλην, έννοείται, ρωσιστί.)

«Σ ε δ ι α τ ά σ σ ω ν ά έ λ ε υ θ ε- ρ ώ σ η ς α υ τ ο υ σ τ ο υ σ α ί χ μ α λ ώ τ ο υ ς ! Δ ι α τ ά σ σ ω τ ο ν λ α ό ν σου να τρέψη προς αυτούς τον μεγαλύτερον σεβασμόν και να τοις αποδώση όλα τα πράγματα, τα όποια τοις έ- κ λ ά π η σ α ν . Δ ι α τ ά σ σ ω ν ά τ ο ι ς

δ ι ε υ κ ο λ υ ν θ ή η ε ί ς Σ ι θ η ρ ί α ν έ π ι σ τ ρ ο φ ή ! »

«Οχι πλέον εκκληξής, αλλά τρέμος διεδέχθη τους λόγους αυτούς. Ο Τσοϋ-Τσοϋκ ώρθώθη επί των γονάτων του τρέμων, με βλέμμα άπλανές με στόμα ανοικτόν, ως ήλιθιος. Οί ιθα- γενείς έπίσης είχαν ήμικερβή και δεν ήξευραν τι να κάμουν, να πείσουν να προσκυνήσουν ή να τραπούν εις φυγήν.

Τέλος έλαβε τον λογον και το τρίτον είδωλον, το μεσαίον. Πόσον είνε φο- βερά, βροντώδης και απειλητική η φωνή του! Ίδου τί λέγει, άπευθυνόμενον προς τον Τσοϋ-Τσοϋκ:

«Ε αν δέν πράξετε ταύτα, όταν και όπως θέλουν οι ιε- ροί αυτοί άνθρωποι, η όργη του Ούρανού επί σου και του λαού σου!»

Την στιγμήν εκείνην ήγεμόν και ύ- πηκοοί, ακίνητοι κατά γής ως πτώματα, ήσθηκινον άγωνιώδως εκ του τρόμου, ενώ ο Κασκαμπέλ, με τας χείρας τεταμένας ως εν προσευχή, τα νύχιαρται δια την θεϊαν των επέμβασην.

«Αλλ' οι σύντροφοί του μόλις και μετά βίας εκράτουν τους γέλωτα. Αυτοί ένό-ουν τα πάντα... Το θαύμα ήτο σκηνή άκλής έγαστριμυθίας, την όποιαν είχαν έπινοήση και παίξει ο Κασκαμπέλ, ο έρευρετικώτατος Κασκαμπέλ, ο άπαρα- μιλλος έγαστριμυθος Κασκαμπέλ!

«Αλλο τίποτε δέν έχρειάζετο τώντι δια να μεταπεισθούν οι είδωλολάτραι ι- θαγενείς και ο φανατικώτατος αρχηγός των. «Οί ξένοι οι όποιοι ήλθον από την Δύσιν—τί ώρατος ο χαρακτήρισμός, ο έ- πινοηθείς υπό του Κασκαμπέλ!—οί ξέ- νοι, οι όποιοι ήλθον από την Δύσιν είνε ιεροί... Διατί ο Τσοϋ-Τσοϋκ να τους κρατή αιχμαλώτους;»

«Α! όχι! όχι! ο Τσοϋ-Τσοϋκ δέν τους εκράτει πλέον... θα τους άρπινεν έλευθέρους να φύγουν, όταν ήθελον, οι δε ιθαγενείς θα τους έσέβοντο απείρως τους επισκέπτας αυτούς, τους τόσοσ εν- νοούμενους υπό του Ούρανού!

Και ενώ ο Όρτικ και ο Κίροσαφ, οι όποιοι ήγηδον την έγαστριμυθικήν ιδιο- φυίαν του Κασκαμπέλ, δέν απέκρυπτον την βαθεΐαν των κατάπληξιν, ένθους ο Μακρολέεσκας έπανελάμβανε:

«Τι μυαλό σου το έχει ο κύριός μου! ... «Ω, τι πνεύμα!... τι άνθρωπος! εκτός άν...»

— Έκτός άν είνε θεός! συνεπλήρω- σεν η Κορνηλία, υποκλιθεΐσα πρό του συζύγου της.

Το παιγνίδιον επαίχθη και επέτυχεν. Επέτυχε χάρις εις την έκτακτον και παραδειγματίστον εύπιστιαν των ιθα- γενών της Νέας Σιθηρίας. Τούτο είχε παρατηρήση ο Κασκαμπέλ και εκ τούτου συνελαβε την ιδεαν να χρησιμοποιήση

την έγαστριμυθικήν ιδιοφυίαν του προς κοινήν σωτηρίαν.

Είνε περιττον να εΐπωμεν ότι οι σύντροφοί του και αυτοίς ώδηγήθησαν εις το κατάλοιπώ των μετ' όλων των τιμών, των θρελιόμενων πρός ανθρώ- πους ιερούς... Ο Τσοϋ-Τσοϋκ προπάν- των πλήρης φόβου και σεβασμού, έφαί- νετο προς αυτούς φιλοφρονέτατος και περιποιητικώτατος. Κατά βάθος ήρ- χισε να λατρεύη σχεδόν όσον και τα είδωλά του την οικογένειαν Κασκαμπέλ. Τέλοσπάντων ήτο άδύνατον να φαντα- σθούν οι τόσοσ άμαθεΐς κάτοικοι του Τουρκέφ, ότι ενεπαίχθησαν υπό έγγα- στριμύθου· ούδέ τοις έμεινεν άμφιβολία ότι η φοβερά και απειλητική εκείνη φωνή, ήτο η φωνή των θεών του Σπηλαίου. Ναι, αι διαταγαί εκείναι εξήλθον από τα ράμφη των, τα άρρωα μέχρι της στιγμής εκείνης! «Αλλως τε μήπως δέν είχαν και προηγουμένα; Μήπως και ο ψιττακός Ζάκος δέν ώμιλει έπίσης; «Ο, τι λοιπόν έκαμαν το πτηνόν, διατί δέν ήσαν ίκανοί να το κάμουν και οι πτηνοκέφαλοι εκείνοι θεοί;»

Από της ήμέρας εκείνης, ο κ. Σέρ- γιος, ο Κασκαμπέλ, η οικογένειά του και οι δύο ναύται, τους όποιους είχεν αναλάβη υπό την προστασίαν του ο συμ- πατριώτης των, ήδύνατο να θεωρῶνται ως έλευθεροί. Ο χειμὼν είχεν ήδη προ- χωρήση και η θερμοκρασία έτεινε να γίνη άνεκτή «Θεν οι ναυαγοί άπερά- σισαν να μη παρατείνονεν επί πλέον την εκεί διαμονήν των. «Οχι ότι έροβόντο μήπως μεταβάλουν διαθέσεις οι ιθαγε- νείς—ω τουτο πλέον ήτο άδύνατον!—ο Τσοϋ-Τσοϋκ έγινε ο καλλίτερος φίλος του Κασκαμπέλ, ήτο δε πρόθυμος να του γυαλίση και τα υπόδηματα, φθάνει να το ήθελεν! Έννοείται ότι ο αρχηγός ένήρ- γησε ναποδοθούν άμέσως εις τους κατό- χους των όλα τα πράγματα, τα όποια είχαν κλέψη από την Εϋδρομον Οίκίαν. Αυτός ο ίδιος έπέστρεφεν εις τον Κασκαμπέλ το βαρόμეტρον, το όποιον είχεν άναρτήση ως παράσημον, έφίλησε δε ταπεινότητα την χείρα, την όποιαν κατεδέχθη να τείνη προς αυτόν ο Κασκαμπέλ!

Την 8 Μαρτίου τα πάντα ήσαν έτοιμα προς αναχώρησιν. Ο Κασκαμπέλ είχε ζητήση εύκοισ ρέννους δια να σύρουν την άμαξάν του, ο δε Τσοϋ-Τσοϋκ έπρο- θυμοποιήθη να τω παραχωρήση όλόκληρον έκατοντάδα. Ο Κασκαμπέλ επέ- στρεψε τους πλεονάζοντας άντ' αυτών όμως έζήτησε την αναγκαίαν ποσότητα τροφής δια τα εύκοισ ζῷα, διαρκούντος του ταξιδιού μέχρι της άπέναντι ακτής.

Την ήμέραν εκείνην ο κ. Σέργιος, η οικογένεια Κασκαμπέλ και οι δύο ναύ- ται άπεχαιρέτισαν τους ιθαγενείς του Τουρκέφ. «Όλη η πατριά παρεστάθη

κατά την αναχώρησιν των ασπών ζέ- των, επευχομένη εις αυτούς καλόν τα- ξείδιον. Μεταξϋ των πρώτων έσπευσεν ο προσφιλής Τσοϋ-Τσοϋκ, προφανώς και ειλικρινώς συγκεκνημένος... ο Κασ- καμπέλ έπροχώρησε προς αυτόν και τον έχαιρέτισε θερμώς, προσθέσας μόνον γαλλιστί:

«Γειά σου, κουτεντέ!» Μετά δέκα ήμέρας, την 18 Μαρτίου, διασχίσασα άνευ κόπου και κινδύνων την παγωμένην θάλασσαν, την μεταξύ του αρχιπελάγους και της άπέναντι ήπειρου, η Εϋδρομος Οίκία εφθάσεν αί- σίως εις την σιθηριακήν ακτήν. Μετά τόσοσ περιπετειάς και κινδύνους από της εκ Πόρτ-Κλαράνης αναχωρήσεως, ο κ. Σέργιος και οι σύντροφοί του μόλις τώρα έκάτων το έδαφος της Άσίας. («Επεται συνέχεια»)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙΘΙΟΥ

Αγόρας' ένας έναν άράμπν και τουπιαν, φαίνεται, πώς άσπροσ γίνεται, μα δέν εφρόντισαν να τον άσπρίσουν.

Λοιπόν κ' εκείνος πρώϊ και βράδν τον έσοπουνίζε, τον δουχνόλουζε και τον εξέπλαινε σε κρύα βροσί.

Μ'άντι ναδπρίση να ώμορφήνη, από το λουσίμο έκρουολόγησε... κ' έγινε κ ο ύ τ σο υ ρ ο πριν άσπρος γίνη!

Τόν άράμπν κ' αν λευκάνης άδικα τον κόπο χάνεις. (Κατά τον μύθον του Αϊσώπου) Γ. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΑ ΚΑΘΟΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Άγαπητοί μου,

Προχθές έγνώρισα δύο παιδιά, ένα κορίτσι και ένα αγόρι. Το κορίτσι, έως δεκατεσσάρων ετών, ονομάζεται 'Ιριγένεια' το αγόρι, έως δώδεκα ετών, ονο- μάζεται 'Ορέστης'. Δέν ήξεύρω τώρα αν και ο πατήρ των λέγεται 'Αγαμέμνων' ήξεύρω μόνον ότι έμπορεύεται εις μίαν πόλιν της Ρωσίας, όπου και μένει τον περισσότερο καιρόν, χωρισμένος από τα παιδιά του, τα όποια μένουν εδώ, υπό την κηδεμονίαν ενός θείου των, δια να σπουδάζουν. Η 'Ιριγένεια είνε μα- θητρια έσωτερική ενός ιδιωτικού Παρ-

θεναγωγείου' επίσης εις ιδιωτικόν 'Εκ- παιδευτήριον φοιτά και ο 'Ορέστης. 'Αν πηγαίνον καλά εις τα μαθήματά των, — πράγμα, το όποιον πολύ μ' εν- διαφέρει, — δέν κατάρθωσα ακόμη να μάθω. Φαίνεται ότι το έχουν μυστικόν... Η 'Ιριγένεια είνε ξανθή, ύψηλή, γα- λανομάτα. 'Οχι τόσοσ από το άνάστημά της, όσον από τους τρόπους της, φαί- νεται πολύ μεγαλύτερα από ό,τι είνε. 'Ο 'Ορέστης άπεναντίας, κοντός και μικροκαμωμένος, πρέπει να σου όρισθή δια να πιστεύσης ότι είνε δώδεκα ετών. Εϋμορρα παιδάκια όμως και τα δύο, κομψά, μ' εύγενή συμπεριφοράν και μ' ένα κάποιον θάρρος, το όποιον ποτε δέν τα κάμνει να τα χάσουν άπέναντι μεγα- λητέρων. Και αυτό, να σας ειπω, μου άρέσει. Κατηγορώ τα αυθάδη και προ- πτεή παιδιά' αλλ' άποστρέφομαι και τα δειλά έκείνα, τα πολύ συνεσταλμένα, τα όποια τόσοσ φοβούνται να όμιλήσουν — και όταν άκομη τα έρωτας επίμονως, ώστε νομίζεις ότι πάσχουν από βουδα- μάραν.

«Α, όχι, το κακόν αυτό ελάττωμα δέν το είχαν ούτε η 'Ιριγένεια, ούτε ο 'Ο- ρέστης. Είδεσή, πολύ όλίγην εύχαρι- στησιν θα είχα και να τα γνωρίσω και να συνομιλήσω μαζί των. Δι' άλλον λό- γον, πολύ διαφορετικόν, η εύχαριστήσις της πρώτης γνωριμίας μεταβλήθη εις μικράν δυσάρεσκειαν' θα το ίδητε άμέ- σως, διότι σκοπεύω να σας τα ειπω όλα. 'Όταν είμαι με μικρούς, η πρώτη μου όμιλία, φυσικά, είνε η Διάπλασις. — Λαμβάνεις την «Διάπλασιν;» η- ρώτησα την 'Ιριγένειαν. Και κατόπιν εσέφθη: «Να μία έ- ρώτησις όλωσδιόλου περιττή. Είνε δυ- νατόν κορίτσι της ήλικίας της και της τάξεώς της να μη λαμβάνη την «Διά- πλασιν;» Αλλά ποία ύπηρεση η απο- γότησεις μου φαντάζεσθε, όταν ήκουσα την 'Ιριγένειαν να μου λέγη: — Ποίαν «Διάπλασιν;» — Μά πώς; είπα' δέν ήξεύρεις την «Διάπλασιν» το περιοδικόν που βγαίνει δια τα παιδιά; — 'Α! έκαμε τότε η 'Ιριγένεια, με ύφος ελαφρώς περιφρονητικόν' την «Διά- πλασιν των Παιδών» λέγετε, μίαν έφη- μερίδα με εικόνας δια τα μικρά παιδιά; — Πρώτον δέν είνε έφημερίς, αλλά περιοδικόν' έπειτα δέν είνε μόνον δια τα μικρά παιδιά, αλλά και δια τα μεγάλα. — Ναι, το ήξεύρω' πολλά κορίτσια εις το Σχολείον μου την λαμβάνουν και άλλάζον μάλιστα και τα όνόματά των.. αλλά έγω τι να σας πω! δέν είμαι πλέον παιδί, κύριε Φαίδων! 'Εγω είμαι με- τ ά λ η η.

Την λέξιν αϋτήν η 'Ιριγένεια την ετό- νισεν' έλωσ ιδιαιτέρως και εζηκολούθησε: — Να δά η ώρα τώρα που θα δια-

βάω έγω την «Διάπλασιν των Παιδών!» — Με συγχωρείς, δέν το ήξευρα ότι είσαι μεγάλη είπα' έγω σε έκαμνα ως δεκατεσσάρων ετών κορίτσι. — Τόσω είμαι! — Και είσαι λοιπόν μεγάλη; — Βέβαια' δια να διαβάω έγω τώρα ένα περιοδικόν που είνε δια τα παιδιά, είμαι πολύ μεγάλη!

— Τότε λοιπόν τι διαβάεις; διότι πάντα κάτι πρέπει να διαβάης εκτός των βιβλίων του Σχολείου. Λαμβάνεις τίποτε περιοδικά δια μεγάλους; — Ναι... δηλαδή όχι... ο θεός μου λαμβάνει μερικά και μου τα δίδει να τα διαβάω... Αλλά έγω διατί να σας το κρούω; Δέν βρίσκω κανένα γού- στο' πολύ βαρεία, πολύ σοβαρά πράγ- ματα. Αϋτά, φαίνεται, θα είνε δια πολύ πολύ μεγάλους.

— Βλέπεις λοιπόν; Μόνον η «Διά- πλασις των Παιδών» θα ήτο καλή δια την ήλικίαν σου. Εκτός των αναγω- σμάτων που δημοστεύει κάποτε δια το πολύ μικρά παιδί, α δη η άλλη βλη αϋτού του περιοδικού γράφεται δια παιδιά και δι' εφήβους — και μάλιστα τόσοσ καλά, ώστε πολλοί μεγαλύτεροι αδελφοί και γονεΐς την διαβάζουν εύχα- ριστως. Παραδείγματος χάριν δημοσι- εύει εν μυθιστόρημα του 'Ιουλίου Βέρν. 'Ε, μόνον οι μικροί διαβάζουν τα μυθι- στορήματα του Βέρν;

— 'Α, όχι' και ο θεός μου διαβάει μυθιστόρημα του Βέρν! — Να λοιπόν που είχες άδικον! Δέν την ξεύρεις την «Διάπλασιν» και δι' αυτό το λέγεις' αν την ήξευρες, είμαι βέβαιος ότι θα την έδιάβαες με μεγά- λην εύχαριστήσιν, όπως τόσοσ χιλιάδες άλλα παιδιά!

Η 'Ιριγένεια εδίστασε κάπως να- παντήση. Γρήγορα όμως επανεύρε το συνετισμένο της θάρρος και μου είπα: — 'Οχι, όχι. κ. Φαίδων! Η «Διά- πλασις των Παιδών» δέν είνε δι' έμέ. 'Εγω δέν είμαι πλέον παιδί, καθώς σας είπα. Είμαι έγω τώρα δια να διαβάω μύθους και να λύω αίνίγματα και να γράφω με ψευδώνυμα, όπως μερikai συμμαθητριά μου; Αϋτά δέν είδα καμ- μία μεγάλη να τα κάμνη!

— 'Οχι βέβαια' τα έκαμναν όμως και αϋται όταν ήσαν μικρά! 'Εσϋ ποτε τα έκαμνες; Είς ποίαν ήλικίαν τελος- πάντων ήσουν μικρή και έδιάβαες την «Διάπλασιν;» Φαίνεται, ότι η 'Ιριγένεια είχε την λαμπράν συνήθεσιν να μη ψεύεται ποτε' δι' αυτό εις την έρωτησιν μου κα- τετίβασε την κεφαλήν χωρίς ναπαντήση. — 'Α! δέν άπαντής; της είπα. Ποτε λοιπόν δέν έδιάβαες; ποτε δέν έλυσεσ αίνίγματα; ποτε δέν εγραφεσ με ψευ- δώνυμον;... Αϋτό είνε! Και ξεύρεις τι

— Με συγχωρείς, δέν το ήξευρα ότι είσαι μεγάλη είπα' έγω σε έκαμνα ως δεκατεσσάρων ετών κορίτσι. — Τόσω είμαι!

— Και είσαι λοιπόν μεγάλη; — Βέβαια' δια να διαβάω έγω τώρα ένα περιοδικόν που είνε δια τα παιδιά, είμαι πολύ μεγάλη!

— Τότε λοιπόν τι διαβάεις; διότι πάντα κάτι πρέπει να διαβάης εκτός των βιβλίων του Σχολείου. Λαμβάνεις τίποτε περιοδικά δια μεγάλους;

— Ναι... δηλαδή όχι... ο θεός μου λαμβάνει μερικά και μου τα δίδει να τα διαβάω... Αλλά έγω διατί να σας το κρούω; Δέν βρίσκω κανένα γού- στο' πολύ βαρεία, πολύ σοβαρά πράγ- ματα. Αϋτά, φαίνεται, θα είνε δια πολύ πολύ μεγάλους.

— Βλέπεις λοιπόν; Μόνον η «Διά- πλασις των Παιδών» θα ήτο καλή δια την ήλικίαν σου. Εκτός των αναγω- σμάτων που δημοστεύει κάποτε δια το πολύ μικρά παιδί, α δη η άλλη βλη αϋτού του περιοδικού γράφεται δια παιδιά και δι' εφήβους — και μάλιστα τόσοσ καλά, ώστε πολλοί μεγαλύτεροι αδελφοί και γονεΐς την διαβάζουν εύχα- ριστως. Παραδείγματος χάριν δημοσι- εύει εν μυθιστόρημα του 'Ιουλίου Βέρν. 'Ε, μόνον οι μικροί διαβάζουν τα μυθι- στορήματα του Βέρν;

— 'Α, όχι' και ο θεός μου διαβάει μυθιστόρημα του Βέρν! — Να λοιπόν που είχες άδικον! Δέν την ξεύρεις την «Διάπλασιν» και δι' αυτό το λέγεις' αν την ήξευρες, είμαι βέβαιος ότι θα την έδιάβαες με μεγά- λην εύχαριστήσιν, όπως τόσοσ χιλιάδες άλλα παιδιά!

Η 'Ιριγένεια εδίστασε κάπως να- παντήση. Γρήγορα όμως επανεύρε το συνετισμένο της θάρρος και μου είπα: — 'Οχι, όχι. κ. Φαίδων! Η «Διά- πλασις των Παιδών» δέν είνε δι' έμέ. 'Εγω δέν είμαι πλέον παιδί, καθώς σας είπα. Είμαι έγω τώρα δια να διαβάω μύθους και να λύω αίνίγματα και να γράφω με ψευδώνυμα, όπως μερikai συμμαθητριά μου; Αϋτά δέν είδα καμ- μία μεγάλη να τα κάμνη!

— 'Οχι βέβαια' τα έκαμναν όμως και αϋται όταν ήσαν μικρά! 'Εσϋ ποτε τα έκαμνες; Είς ποίαν ήλικίαν τελος- πάντων ήσουν μικρή και έδιάβαες την «Διάπλασιν;» Φαίνεται, ότι η 'Ιριγένεια είχε την λαμπράν συνήθεσιν να μη ψεύεται ποτε' δι' αυτό εις την έρωτησιν μου κα- τετίβασε την κεφαλήν χωρίς ναπαντήση. — 'Α! δέν άπαντής; της είπα. Ποτε λοιπόν δέν έδιάβαες; ποτε δέν έλυσεσ αίνίγματα; ποτε δέν εγραφεσ με ψευ- δώνυμον;... Αϋτό είνε! Και ξεύρεις τι

σημαίνει αυτό ; Σημαίνει ότι είσαι ἀκόμη μικρότερο, μικρότερα από τας μικράς που το κάμνουν και ότι άμα το έννοησής αυτό, άμα σου ξεκαρρφωθή η ιδέα ότι έμεγαλώσες χωρίς να υπήρξες ποτέ μικρή, άμα μεγαλώσής ολίγον πραγματικώς, θα διαβάξής και συ την «Διάπλasiν» και θα λύσής αινίγματα, και θα λαμβάνής μέρος εις τους Διαγωνισμούς, και θαλληλογραφής με ψευδώνυμον, — αρκεί να έχης την άπαιτούμένην εύφυσίαν, διότι εινε περιττόν να σου επω ότι αυτά τα πράγματα δεν εινε δια κουτά παιδιά. . . Έπειτα, πού εινε που έμεγαλώσες ; Έτελείωσες τα μαθήματά σου ; ετελείωσες την ανατροφήν σου ; έμδηξες εις τον κόσμον ; σ' έπηραν τα χρόνια ; έφόρεσες μακρυά φουστάνια ; πού εινε ; Έγώ δεν βλέπω τίποτε από αυτά. Είσαι ένα κοριτσάκι δεκαεσ-

σάρων έτων ; και θα ήσουν το πιο χαριτωμένο κοριτσάκι του κόσμου, αν δεν σου έπερνούσε η ιδέα να νομίξής τον έαυτόν σου μεγάλην— δηλαδή μεγάλη-τέραν από τας συνομηθίκους σου. Σε βεβαιώ δτι κωμικώτερον πράγμα δεν υπάρχει και όποιος τ' άκούση θα σε περιπαίξη !

Την στιγμήν εκείνην, πριν προφθάση να κινήσῃ η 'Ιριγένεια, εισήλθε τρέχων ο 'Ορέστης και ήρώτησε :

— Τί τρέχει, τί τρέχει ; Διατί θα την περιπαίξουν, κύριε Φαίδων ;

Είπα εις τον 'Ορέστην το θέμα της συνομιλίας μας και ήθέλησα να μάθω και την ιδιάν της γνώμην. Άλλά πως έξηκολούθησε και πως έτελείωσεν η συνομιλία θα σας ειπω εις την προσεχῆ επιστολήν.

Σας ασπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Έπανελημμένως έστειλαμεν επιστολάς προς εκείνους εκ των συνδρομητών μας, οι όποιοι μας καθυστέρουν η μας καθυστεροῦσιν ειςείτι την έφετεινήν η και παλαιότερων έτων συνδρομήν.

Ως γνωστόν, από έφέτος εφηρμόσαμεν το μέτρον να μη έγγραφομεν συνδρομητήν άνευ προπληρωμῆς της συνδρομῆς του. Και εις το μέτρον τούτο, το όποίον από του προσεχούς έτους θα εφαρμόσωμεν άκόμη γενικώτερον, όφείλεται κυρίως η τάξις και η ακρίβεια, μετ' ής εκδίδονται έφέτος τα φυλλάδια της «Διαπλάσεως των Παιδών», διά το όκοιον καθημερινώς δεχομάθα τα συγχαρητήρια των συνδρομητών και άναγνωστών μας. Άλλ' έπειδή κατά τα παρελθόντα έτη το μέτρον τούτο δεν ήτο έν εφαρμογή, μάς έμειναν πολλοί συνδρομηταί όφείλοντες παλαιότερων έτων συνδρομάς, προς τους όποιους έξηκολούθησαμεν να στέλλωμεν και τα έφετεινά φυλλάδια, έως ου ήθέλωμεν συνεννοηθή μετ' αυτών περι του χρέους των και κανονίσωμεν τους παλαιούς λογαριασμούς μας. Προς αυτός λοιπόν άπετάθημεν δι' επιστολών και προς αυτούς άποτεινόμεθα και πάλιν διά της γενικής και άνοικτής αυτής επιστολής.

Πολλοί, πλείστοι εξ αυτών έσπευσαν φιλοτιμώς να μας άπαντήσουν και να μας σταίλουν τα όφειλόμενα. Άλλ' ύπάρχουν έπίσης και πολλοί άλλοι, οι όποιοι η δεν μας άπήντησαν διόλου, η μας έδωσαν άπλην υπόσχεσιν μήπω εκπληρωθείσαν. Εινε καιρός, νομίζομεν, να συνασθαινωθεί και αυτοί πόσης ζημίας μάς γίνονται πρόξενου και πόσης άπωλείας χρόνου, καθυστεροῦντες ειςείτι την συνδρομήν των και αναγκάζοντες

ημάς εις μακράν και πολυδαπανον επιστολογρασίαν. Βεβαίως το ποσόν το όποίον όφείλει εις έκαστος εινε μικρόν και όταν λαμβάνη την επιστολήν μας πιθανόν να λέγη: «Τί θα κάμουν τώρα τά 8 μου, η τά 12 μου, η τά 22 μου φράγκα ; Είμπορώ κάλλιστα νανάβαλω την κληρωμήν, χωρίς να ζημιώσω την «Διάπλasiν». Άλλ' αν το ειπουν όλοι αυτό, τί γίνεται ; Πώς θα συναξωμεν το ποσόν, του όποιου έχομεν ανάγκην διά την άπόδοσον και έπιμεμελημένην έκδοσιν των φυλλαδίων ; Δεν συλλογίζονται ότι άλλους πόρους εκτός των συνδρομών της δεν έχει η «Διαπλάσις» την όποιαν ουτε κυβερνητική ουτε ιδιωτική φιλοδόξως άρωγή ύποστηρίζει, αλλά μόνον η άγάπη και η προθυμία των άναγνωστών της ; Και αν από οιασδήποτε σκέψεις, από οιονδήποτε κακόν ύπολογισμόν, η άγάπη αυτή δεν έκδηλωθή και διά της ταχειάς άποτίσεως των όφειλομένων, πώς θα προκόψη και θα καρποφορήσῃ η «Διάπλάσις» η παλαιόσασα νυχθημερβν κατά προσκομμάτων και δαπανούσα μέγα μέρος του πολυτίμου της χρόνου προς εισπραξίν παλαιών συνδρομών και άγωνισθή έξοικονόμουν των πρώτων αναγκών της ;

Έλπίζομεν ότι αυτή θα εινε η τελευταία φορά, καθ' ήν άποτεινόμεθα προς τους καθυστεροῦντας και ότι εϋθὺς μετά την άνάγνωσιν των ανωτέρω πäs όφειλων προς ημάς οιονδήποτε ποσόν, όσον μικρόν και αν εινε, θα σπεύσῃ να μάς το πληρώσῃ. Αν όχι άλλο, ως συλλογισθή έπί τέλους ότι εινε άδικία προς τους τακτικώς πληρόνοντας το να δαπανώμεν ματαίως τόσον χρόνον του φύλλου προς δημοσίευσιν άνοικτών επιστολών!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ ΤΗΣ ΓΑΤΑΣ

Η γάτα νιαουρίζει λυπητερά-λυπητερά απέξω από το μαγειρειον.

— Τί έχεις, Λιλίνα μου; την έρωτῶ ο φίλος της Πιστός, ένας αγαθότατος σκύλος, ο όποιος τα είχε καλά με όλες τες γάτες του σπιτιού.

— Νά... η μαγειρίσσα... άποκρινεται κλαίουσα η Λιλίνα.

— Τί σου έκαμε πάλι η μαγειρίσσα ;

— Νά, λέει πως θα μου σπάσῃ τὰ πλευρά, χι, χι, χι...

— Έτσι αϊ ; Μά κάτι θα της έκαμες και σύ. Τί της έκαμες ;

— Έγώ ; τίποτε ! Μήπως κάμνω τίποτε, που όλοι τα έχουν μαζί μου ; Με κτυποῦν, με λέγουν κλέφτρα, με φοβερίζουν πως θα με πνίξουν, πως θα με σκοτώσουν, πως θα με θάψουν ζωντανή... σαν να έκαμανα εγώ όλα τα κακά του κόσμου !

— Μά γιατί τάχα όλα αυτά η καταφορά ; Πώς δεν τα βάζουν και μαζί μου ; Α, Λιλίνα ! κάτι τρέχει !

— Όχι, σε βεβαιώ, τίποτε... τιποτένια πράγματα !... Η μαγειρίσσα πταίει εινε κακή, γρουσιάρη, γρουσουζία !

— Έγώ ; διόλου ! Πρέπει όμως να μάθω τίνας ήταν αυτό το κεφάλι !

— Και γιατί θέλεις να το μάθῃς ; τί σγέσιν έχει αυτό ; Νά, το πιάτο είχε ένα μεγάλο φάρι που το είχαν ετοιμάσῃ με μαγιονέζα για το τραπέζι...

— Μπα ! αυτό ήταν όλο ; ειπεν ο Πιστός. Τί να σου πῶ, Λιλίνα μου ! Τώρα που έμαθα εβλην την ιστορίαν, άπορά πώς η μαγειρίσσα δεν σου έσπασε τὰ πλευρά άμέσως !

— Ούτε ένα κομματάκι ψωμι δεν μοδώνσε σήμερα να φάγω ! υπέλαβεν η γάτα με θρηνώδη φωνήν. Σ τες άλλες έμοίρασε το συνεισθιμένο ψωμίον και 'ς έμένα έδωσε μονάχα μία κλωτσιά, που άκόμη μου πονεί το ποδαράκι μου...

— Καϊμένη Λιλίνα ! σε λυποῦμαι μά την αλήθεια ! Αυτό καταντῶ σκληρότης. Άλλά τί να σου πῶ ! για να σου φέρεται έτσι, εινε αδύνατον να μην έχη και αυτή το λόγο της... μία πρόφρασι τουλάχιστον... πως ;

— Μά δεν σου ειπα ότι εινε κακή ; Τί αίτια θέλεις να έχῃ ο κακόσ, δια να βασανίζει τον άλλον ;... Πόσα θα ύποφέρω άκόμη η κατοικίτρα ! Ό, τι κακό γίνῃ, τα βάζει με μένα. Της σπάζουν τίποτε ; εγώ το έσπασα ; της κλέπτουν τίποτε ; εγώ το έκλεφτ' όλα εγώ ! Μεγαλητέρα άδικία δεν μπορεί να γίνῃ !

Ο Πιστός έλυπήθη την Λιλίαν και έθήλωσε πολύ εναντίον της μαγειρίσσας. Άλλά, έπειδή κάποτε πριν να κάμη τίποτε, το συλλογίζεται καλά, καταστέλλει το κίνημα της πρώτης όργῆς και έρωτῶ πάλιν την Λιλίαν σοβαρῶς :

— Μήπως συνέβῃ τίποτε σήμερα το πρωί ; ε ;

— Κάτι λέει η μαγειρίσσα... μά μη την άκουσ... αυτά εινε ψεύματα, από τὰ συνεισθιμένα της.

— Τί λέει, δηλαδή ;

— Δεν αξίζει καν τον κόπο να διμλήῃ κανεις για τέτοια μικροπράγματα. Νά, έκαμα κ' εγώ ένα μικρό λάθος...

Ο Πιστός παρατηρεῖ την Λιλίαν με βλέμμα τόσοσ επιτακτικόν, ώστε εκείνη έξακολουθεῖ χωρίς να θέλη :

— Έφαγα κάτι τι... χωρίς να μου το δώση.

— Α ! α !

— Ναι, καλέ. Αυτό ήταν όλο ! Έκει που έκυνηγάσα ένα ποντίκι, άναποδογύρισα ένα πιάτο. Δεν ήξευρα τί είχε μέσα... στάθηκα... το έμύρισα, το εδοκίμασα... και έπειδή ήταν πολύ πολύ εύμορφο...

— Το έφαγες όλο ; ε ;

— Θα το έτρωγα όλο, αν δεν ήρχετο εκείνην την ώρα η μαγειρίσσα άπεναντίας όμως αναγκάσθηκα να φάσω όλο... το κεφάλι !

— Το κεφάλι ; τίνας κεφάλι ;

— Τί περιέργως που είσαι, καϊμένη !

— Έγώ ; διόλου ! Πρέπει όμως να μάθω τίνας ήταν αυτό το κεφάλι !...

— Και γιατί θέλεις να το μάθῃς ; τί σγέσιν έχει αυτό ; Νά, το πιάτο είχε ένα μεγάλο φάρι που το είχαν ετοιμάσῃ με μαγιονέζα για το τραπέζι...

— Μπα ! αυτό ήταν όλο ; ειπεν ο Πιστός. Τί να σου πῶ, Λιλίνα μου ! Τώρα που έμαθα εβλην την ιστορίαν, άπορά πώς η μαγειρίσσα δεν σου έσπασε τὰ πλευρά άμέσως !

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΡΟΔΑΝΙ ΚΑΙ ΤΟ ΧΕΡΙ

Γνέθε την κλωστή, ροδάνι, απ' το βράδυ ως το πρωί. Κάθε ήχος σου μου φτάνει. Σάν της μέλλουσας βοή.

Το χεράκι που σε κάνει να γυρνῆς με την κλωστή, Γέρνει επάνω σου, ροδάνι, και μια χάρι σου ζητεί.

Όμοιο δεξέ το μ' έσένα με γοργάδα χαροπῆ. Νά πετᾶ κι' αυτό όλοένα 'στη δουλειά 'ς την προκοπή.

Κ' αν θάνε σαν το κρίνο 'Απαλώτατο λευκό Πλάσσε το το χέρι εκείνο Σάν πουλάκι εργατικό.

Νάνε άσπρο δεν του φτάνει και να δείχνηται απαλά. Δός να γένη οδ ροδάνι Έργα ώραία και καλά.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΣΤΗΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια της σελ. 293)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'

ΚΑΛΗΝΥΚΤΑ, ΚΥΡΙΕ ΒΑΣΕΤΕ !

Ολίγον καιρόν μετά την σκηνήν, την όποιαν διηγήθημεν, η λαίδη Ένσορντ εκάθητο εις την αθούσαν, συνομιλούσα μετὰ της γηραιάς της φίλης. Η φωνή όποιαν διηγήθημεν, η λαίδη Ένσορντ εκάθητο εις την αθούσαν, συνομιλούσα μετὰ της γηραιάς της φίλης. Η φωνή της ήτο ζωηρά, ένιστε μάλιστα ύψουτο εις τόνον μη επιτρεπόμενον ύως μεταξυ προσώπων ύψηλής ανατρογῆς.

— Αν μ' έρωτούσαν τότε έμένα, αυτό δεν θα έγίνετο' έγλεγεν. Άλλά έσπευσαν πολύ και τώρα μετανοούν.

— Φυσικά, άκίνητησεν η επισκέπτρια, αγαποῦν περισσότερον το ίδιόν των παιδι παρ' αυτό το ξένον.

— Βεβαίότατα' αλλά δεν εινε μόνον αυτό. Το εβαρέθησαν πλέον αυτό το παιδί, γιατί δεν έβγήκε καλό, όπως ήλπιζαν. Όσο μεγαλώνει, τόσο φαίνεται προστυχώτερον.

Στην αρχή, ένόμισα ότι θα διορθωθή' ήμουν μάλιστα διατεθειμένη κ' εγώ να τον αγαπήσω' αλλά τώρα βλέπω ότι εινε αδιόρθωτος και άνυπόφορος. Άγκαλά τι να περιμένη κανεις από ένα παιδί που το ανέθρεψε μία μαύρη !

Της προάλλες μου είχε κουβαλήσῃ εδώ ένα άραπάκι που το αγαπούσε, λέει, πολύ, γιατί ήταν παιδί μιάς φίλης του.

— Νά μη με εσχάσετε, σας παρακαλώ. (Σελ. 302, στήλ 6')

— Φαντάσου ! Είδαμε κ' έπάθαμεν ως να ξεκολλήσῃ από εδώ μέσα.

Άλλά δεν βαρύνεσθε ! Είμαι βεβαία ότι ο Φίλιππος εξακολουθεῖ να τον βλέπῃ έξω.

— Τί ευτόχημα που δεν εινε εδώ η Λουκία ! ειπεν η γηραιά φίλη. Θα ήτο άμαρτία να μένη εδώ το πουλάκι μου μ' αυτό το παληόπαιδο !

— Α, αν ήταν να μείνην εδώ και αυτόν τον χειμώνα η Λουκία μου, θα επέμενα χωρίς άλλο να τον διώξουν ! Τί δεν υπέφερε τον περασμένο χρόνο η μικροῦλά μου εξαιτίας του ! Ναι, ναι, θα επέμενα να τον διώξουν από το σπίτι.

— Ο Έδουάρδος και η γυναίκα του εινε πολύ δυστυχῆς με τον μπελά που έβαλαν εις το κεφάλι των. Τώρα το παιδί αυτό τους εινε βάρος, γιατί δεν το αγαποῦν, ουτε ήμποροῦν να το αγαπήσουν, αφού έχουν άλλο ίδιόν των !

— Η θέσις των εινε πολύ, πάρα πολύ δυσάρεστος, πραγματικῶς. Άρά γε

δεν ήμποροῦν να το δώσουν όπισω ; — Πώς, αφού το υιοθέτησαν ; Έπειτα θα τους έτυπτεν η συνείδησις να το αφήσουν, μίαν φοράν που το πήραν. Πολλές φορές διμλήσαμεν δι' αυτό με τους θετούς γονεῖς του. «Έγώ πρέπει να ύποστῶ, μου ειπεν ο υίός μου, τας συνεπειάς της άπεριστοκείας μου, και όχι ο Φίλιππος, ο όποιος εινε αδός.»

— Η μόνη μου έλπίς εινε ότι μπορεῖ να φύγη καμμιά μέρα από το σπίτι με κανένα παληόπαιδο, σαν κι' αυτόν, και

«Νά μη με εσχάσετε, σας παρακαλώ. (Σελ. 302, στήλ 6)»

έτσι να μας ξεφορτωθή από εδώ μέσα. — Να φύγη από το σπίτι, να δραπέτσῃ ; Ω, ύστερ' από τόσα που του έκαμαν, αυτό θα ήτο η έγγάτη άχαρυστία ! Έπειτα, τώρα που έμαθε 'ς την καλοπέρασι και 'ς την ήσυχία...

— Α μπα ! είμαι βεβαία ότι θα του άρέσῃ καλύτερα η ζωη του δρόμου !

— Τί κρίμα ! Α, ο Έδουάρδος έκαμε πολύ κακά ! Τί παράδειγμα θα λάβῃ τώρα ο καθαυτό υίός του, που του έδωσε ένα τέτοιον μεγαλητερον αδελφόν !

— Αλήθεια ! άπήντησε στενάξασα η λαίδη Ένσορντ. Τί κατάρα ! τώρα που θα ήμουν τόσο ευτυχισμένη με την γέννησιν του εγγόνου, να μη μ' άφειν να χαρῶ ουδε στιγμήν αυτός ο παρείσακτος !

— Όταν η Λαίδη Ένσορντ και η φίλη της έξηλθεν εκ της αθούσας, έσεισθη ελαφρῶς το παραπέτασμα του παραθύρου και προέκυψε δειλός η όψη μορφή του Φιλίππου... Τὰ ήκουσεν όλα...

Ήτο ἡδὴ εἰς τὸ παράθυρον καὶ διασκε-
δαζε βλέπων εἰς τὸν δρόμον, ὅταν εἰς
ἤλθον αἱ κυριαὶ χωρὶς νὰ τον ἰδοῦν, καὶ
ἤρχισαν τὴν συνομιλίαν των. Ἐκαίθεν
λοιπὸν ὁ Φίλιππος τὰ ἦκουσεν ὅλα, χω-
ρὶς νὰ χάσῃ οὔτε λέξιν.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἑξείας ἐκείνης ἡμέ-
ρας, ἡ λαϊὴ Ἐνοβορτ, ἐπιστρέφουσα
ἀπὸ μιαν ἐπίσκεψιν εἶδεν εἰς τὴν γω-
νίαν μιᾶς λεωφόρου τὸν Φίλιππον καὶ
τὸν Διλυβελ συνομιλοῦντας μὲ μεγάλην
ζωηρότητα.

— Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγὼ, ἐπέφθη, νὰ
ποῦ ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ φίλιες μὲ αὐτὸ
τὸ καλὸ παιδί ! Τί νὰ του λέγῃ ἀρά-
γε ; Νὰ ἡ ὥρα νὰ θελῇ νὰ τον ξανα-
φέρει ἐπὶ τὸ σπίτι μου !

Τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν αἴθουσαν ὅλοι κα-
τετήρησαν διὰ τὸ Φίλιππον ἦτο πολὺ τε-
ταραμένος, ἡ δὲ ἐνδυμασία του εἰς με-
γάλην ἀταξίαν.

— Πῶς γίνονται ἔτσι αὐτὸ τὸ παιδί !
εἶπε χαμηλοφώνως πρὸς τὴν νύμφην
τῆς ἡ λαϊδῆ Ἐνοβορτ. Δὲν εἶνε πιά
γιὰ νὰ παρουσιάζεται ἐπὶ τὸν αὐτὸν. Εἶνε
ἐντροπή !

— Κ' ἐγὼ εἶμαι καταστενοχωρημένη
δι' αὐτὸ, ἐφίθουρεν ἡ κυρία Ἐνοβορτ.
Ἀλλὰ μήπως πταίω ἐγὼ ;

Δὲν διέφυγε τὸν Φίλιππον τὸ βλέμμα
τῆς ἀποστοφῆς, τὸ ὁποῖον ἔρριψεν ἐπ'
αὐτοῦ ἡ λαϊδῆ Ἐνοβορτ, ἦκουσε δὲ καὶ
τοὺς λόγους, οἱ ὅποιοι τὸ συνάδουσαν,
διότι εἶχεν δευτέραν ἀκοήν. Ἐβουφεν ἐπὶ
τοῦ βιβλίου, τὸ ὁποῖον ἐφυλλομέτρει διὰ
τὰ κρίψη τὰ δάκρυα του. . . Κατόπιν
ἐκάθισεν ἠσυχὰ εἰς τὸ τραπέζι τῆς
συνειθισμένην του θέσιν, χωρὶς νὰ προ-
φέρῃ λέξιν. Μόνον ὁ καλὸς Βασέτος πα-
ρετήρησεν ὅτι ἀπόψε τὸ παιδίον δὲν
ἔτρωγε σχεδὸν διόλου. Διὰ τοῦτο ἔβαλε
κατὰ μέρος ἓνα πιάτον μὲ μακαρόνια καὶ
ἄλλα λυχνεύματα, λέγων : « Κατὶ θὰ του
ἔκαμαν πάλι τοῦ παιδιοῦ ποῦ δὲν τρώγει.
Ἄς τοῦ τα φυλάξω αὐτὰ νὰ τα βρῇ
ὑστερα, δὲν θὰ πενιάσῃ. »

Ἐπὶ τοῦ πιάτου τὸ γεῦμα, ἐνῶ ὁ Βασέ-
τος ἐποιοθεῖ τὰ ἀργυρὰ σκεῦα εἰς τὸ
σκυροφυλάκιον, ὁ Φίλιππος εἰσῆλθεν εἰς
τὸ δωμάτιον ἠσυχῶς. Κατὶ βεβαίως ἡ-
θελε νὰ εἶπῃ εἰς τὸν γηραῖον οἰκονόμον,
ἀλλ' ἦτο τόσο συγκινημένος, ὥστε
δὲν ἠδύνατο νὰ ῥημάξῃ. Τότε ὁ Βασέ-
τος τοῦ ἔδωσε τὸ πιάτον μὲ τὰ μακαρό-
νια ποῦ του εἶχε φυλάξῃ. Ἡ τρυφερά
αὐτῆ περιποίησις τοῦ γηραίου τοῦ φί-
λου, εἰς τὴν ἀπελπισίαν του εὐρίσκειτο,
τὸν συνεκίνησεν ἀκόμη περισσότερο, ὥστε
δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ κρατήσῃ τὰ δά-
κρυα του.

— Μπα ! μπα ! τί ἔχετε, κύριε Φί-
λιππε ; γιατί κλαίτε ; ἠρώτησεν ἐκκλη-
κτος ὁ Βασέτος.

— Τίποτε, κύριε Βασέτε, τίποτε. . .
ἀλλὰ εἶσθε καλὸς σὲ μένα. . . καὶ τῶρα

... ἀλλὰ βλέπω κανένα νά... νὰ εἶνε καλὸς
σὲ μένα, δὲν εἶμαι ποῦ νὰ μὴν κλαίω. . .
— Τὸ βλέπω πραγματικῶς. . . καί,
βλέπω ὅτι δὲν σας μεταχειρίζονται ὡς
πρῶτα... τὸ πρόσωπόν σας δὲν εἶνε πιά
γελαστό, ὄρεξι δὲν ἔχετε ἀπὸ τὸν καιρὸ
ποῦ ἐγενήθημε τὸ ἄλλο παιδί... Λέτε
λοιπὸν νὰ μὴ σας ἀγαπᾷ πιά ὁ πατέρας
σας καὶ ἡ μητέρα σας ;

— Ὁ, ὄχι δὲν λέγω αὐτὸ ! ἀπεκρίθη
τὸ παιδίον μὲ νῆα ἔκρηξιν δακρῶν. . .
Ἀλλὰ πρέπει ν' ἀναβῶ εἰς τὸν δωμάτιόν
μου. . . Καλὴ νύκτα, κύριε Βασέτε !

Κατόπιν ἔβαλεν εἰς τὸ θυλακίον του τὰ
ὀλίγα χρήματα, τὰ ὅποια εὐρίσκοντο εἰς
τὸ σურτάρειον του, ἐφόρεσεν ἓν ἑσθρὸν
ὄρθρον ὑποδημάτων καὶ ἓν ἐπανωφρίον
βαρὺ. ἦνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου
καὶ ἠκροάσθη ἕκ νέου. Εἰς τὸν πρό-
δομον δὲν ἦτο κανείς. Ἦμποροῦσε νὰ
ἐξέλθῃ χωρὶς νὰ τον ἴδουν. Μὲ τὸ ἓνα
χέρι ἐπῆρε τὸ κλωδίον, μὲ τὸ ἄλλο τὸν
σάκκον - δὲν ἔφερε παρά μόνον ὃ, τι τῷ
ἀνῆκε προσωπικῶς, - καὶ ἠσύχως, μὲ με-
γάλας προφυλάξεις, τρέμων ὡς ἔνοχος
ἐγκλήματος, κατήλθε τὴν κλιμακα καὶ
εὐρέθη εἰς τὸν δρόμον.

Ὁ Φίλιππος ἄφινε διὰ παντός τὸ μέ-
γαρον τῆς λαϊδῆς Ἐνοβορτ, τὸ θερμὸν,
τὸ φωτισμένον, τὸ ἀνετον, καὶ παρεδίετο
εἰς τὸ ψῦχος καὶ εἰς τὸ σκότος τοῦ ἀ-
γνώστου, ὡς μόνον σύντροφον ἔχων τὰ
παιδιά τοῦ κάτερ Ἰωσήφ !

— Ἦθελα πολὺ, πρόσθεσε, νὰ σας
σφιξω τὸ χέρι.
— Εὐχαριστῶς, ἀγαπητέ μου, ἀπήν-
τησεν ὁ καλὸς ἄνθρωπος, θλίβων θερ-
μὰ τὴν χεῖρα τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον
ὑπεμείδισεν ἐν τῷ μῆσφ των δακρῶν
αὐτοῦ.

— Καί... καὶ νὰ μὴ με ξεχάσετε, σᾶς
παρακαλῶ.
— Πῶς νὰ σας ξεχάσω, ἀφ' οὐ σᾶς
βλέπω καθεμέρα ;

— Ἀλλά... ἀν φύγω ; θὰ μείνετε
πάντα φίλος μου ; θὰ λέτε εἰς ὅσους θὰ
σας ἀμιλοῦν γιὰ μένα, ὅτι δὲν ἦμουν
κακὸ παιδί ;

— Νὰ εἶσθε ἠσυχός, ἀλλέ... τί
συμβάνει ;
— Τίποτε... τίποτε... εὐχαριστῶ,
καλὲ μου Βασέτε, σᾶς εὐχαριστῶ καὶ
γιὰ τὰ μακαρόνια ποῦ μου ἐφυλάξατε,
πολὺ σᾶς εὐχαριστῶ...
Καί μ' ἐν εὐγλωττον βλέμμα, εἰς τὸ
ὁποῖον ἀνεγίνωσκε τὴ θλίψιν καὶ ἡ ἀ-
γάπη, ἐξῆλθεν ἕκ τοῦ δωματίου.

Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ Βασέτος, ἐφί-
θουρε πολὺ σκεπτικὸς :
« Πραγματικῶς ἄσχημα μεταχειρίζον-
ται τὸ παιδί. Ἀδύριον πρέπει νὰ προσπα-
θῶσιν νὰ τὸ κεραιώσω. »

Παρά τὴν θύραν τοῦ δωματίου του, ὁ
Φίλιππος ἔρριψε περὶ αὐτὸν ἀνῆσυχον
βλέμμα καὶ ἠκροάσθη. . . Ὅλοι εὐρί-
σκοντο ἀκόμη εἰς τὴν αἴθουσαν ἔχον
ξένους ἀπόψε ὁ θέρυθος τῶν συνομιλιῶν
καὶ τῶν γελώτων ἐφθανε μέχρις αὐτοῦ.

Κανείς δὲν τον ἐσυλλογίζετο... Εἰσῆλθε
καὶ ἐκάθησε καὶ ἀφ' οὗ ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον
σκεπτικὸς, ἠγέρθη, ἦνοιξεν ἓν συρτάρειον
καὶ ἐξῆγαγεν ἓν τεμάχιον παλαιοῦ μετα-
ξωτοῦ ὑφάσματος κομμονικτοῦ. Ἐσχέ-
πασε μὲ αὐτὸ καὶ μ' ἐν μάλλινον περιλαί-
μιόν που εἶχε, τὸ κλωδίον τῶν παιδιῶν.
Κατόπιν ἐπῆρεν ἀπὸ τὴν ἰματιοθήκην του
ἓνα στέφανον ἀπὸ ἀμάραντα μὲ τὴν ἐ-
πιγραφήν « εἰς τὴν μητέρα μου » καὶ τον
ἐφύλαξε μέσα εἰς ἓνα δερμάτινον σάκκον,
εἰς τὸν ὁποῖον ἐφύλαττε συνήθως τὰ βιβλία
του ἔκρηξε ἀκόμη μιαν Ἀγίαν Γραφήν
καὶ μιαν Δύοψιν - δῶρα τῆς Ἀντωνίας -
καὶ τα ἐφύλαξεν εἰς τὸν ἴδιον σάκκον.

Κατόπιν ἔβαλεν εἰς τὸ θυλακίον του τὰ
ὀλίγα χρήματα, τὰ ὅποια εὐρίσκοντο εἰς
τὸ σურτάρειον του, ἐφόρεσεν ἓν ἑσθρὸν
ὄρθρον ὑποδημάτων καὶ ἓν ἐπανωφρίον
βαρὺ. ἦνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου
καὶ ἠκροάσθη ἕκ νέου. Εἰς τὸν πρό-
δομον δὲν ἦτο κανείς. Ἦμποροῦσε νὰ
ἐξέλθῃ χωρὶς νὰ τον ἴδουν. Μὲ τὸ ἓνα
χέρι ἐπῆρε τὸ κλωδίον, μὲ τὸ ἄλλο τὸν
σάκκον - δὲν ἔφερε παρά μόνον ὃ, τι τῷ
ἀνῆκε προσωπικῶς, - καὶ ἠσύχως, μὲ με-
γάλας προφυλάξεις, τρέμων ὡς ἔνοχος
ἐγκλήματος, κατήλθε τὴν κλιμακα καὶ
εὐρέθη εἰς τὸν δρόμον.

Ὁ Φίλιππος ἄφινε διὰ παντός τὸ μέ-
γαρον τῆς λαϊδῆς Ἐνοβορτ, τὸ θερμὸν,
τὸ φωτισμένον, τὸ ἀνετον, καὶ παρεδίετο
εἰς τὸ ψῦχος καὶ εἰς τὸ σκότος τοῦ ἀ-
γνώστου, ὡς μόνον σύντροφον ἔχων τὰ
παιδιά τοῦ κάτερ Ἰωσήφ !

(Ἔπεται συνέχεια)

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΙ ΕΝΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΠΕΤΕΙΝΟΥ

Ἄκουτε ὁ πετεινὸς τὶ παραγγέλλει :
— Ἀπὸ τὸν ὕπνον τὸν γλυκὸν σὸν μέλι
ξυπνᾶτε, τῶν σπιτιῶν μικροὶ ἀγγέλοι,
γιατὶ ὁ φίλος πῆρε καὶ ἀνατάει,
παιδί νὰ ἰδῇ ἑ τὰ στρώματα δὲν θέλει.

Ἐμπρὸς λοιπὸν ! χαροῦμενα ντυθῆτε.
χῦστε νερὸ καθάριον καὶ νιθῆτε,
πάρτε τὸ χτένι κολοχτενισθῆτε,
ἔμπρὸς τὸς εἰκόνας ταπεινὰ σταθῆτε
καὶ ἑ τὸ θεῖο θερμὰ προσευχηθῆτε.

Κατόπι, κάθε υἱὸς καὶ θυγατέρα,
ἓνα γλυκὸ φιλάκι ἑ τὴ μητέρα,
ἄλλο γλυκὸ φιλάκι ἑ τὸν πατέρα,
κι' ἂν τύχουν κι' ἄλλοι ἄνθρωποι

(αὐτοῦ πέρα
εἰπέτε κ' εἰς ἐκείνους : Καλὴμέρα !
† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐνῶ ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου κάμνει τὴν
προσευχὴν της, ἔρχεται διάθεσις εἰς τὸν ἀδελφὸν
της νὰ της τραπήγῃ ὀλίγον τὴν κλεῖδα.

Καὶ ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου, διακόπτουσα
τὴν προσευχὴν της, λέγει :

— Σοῦ ζητῶ συγγνώμη, θεῖ μου, νὰ πάγω
μιαν στιγμὴν νὰ δώσω ἓνα σφάλισρον τοῦ Κόστου
καὶ ἐπιστρέψω ἄμέσως.

Ἐστὲν ὁ δὲ τοῦ Μῆ με Ληομένει

Ὁ Ὀλυμπιονίκης μόλις ἐβύτησεν, ἀρρίζει
νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα. Τρέχει ἡ μαμρά του.
— Τί ἔχεις, παιδί μου : τὸν ἰρωτᾷ.
— Νά, εἶδα ἓνα θύερον.
— Γιὰ τίς μόνυ τα.
— Ἦταν, λέει, ἀγῶνας, καὶ ἐγὼ, λέει, ἔτρεχα
ἐπὶ τὸν Μαραθῶνα δρόμον. Καὶ ἐνίκησα, λέει, καὶ
φανάξην, λέει : « Ζήτω ὁ Ὀλυμπιονίκης ! »
— Καὶ λοιπὸν ;
— Καὶ λοιπὸν, χί... χί... χί... τῶρα ἔτυνησα...
καὶ βρέθημα... χί... χί... ψεύτικος Ὀλυμπιο-
νίκης !

Ἐστὲν ὁ δὲ τοῦ Αἰώνιος τῆς Αἰφίθης

ΔΙΑΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Σύστασις γενεῆς : Μὴ παραλείπετε ποτὲ
νὰ σημειώνετε εἰς κάθε φύλλον χάρτου πρίν-
τον νὰ λύσει τὸ ἐνομοῦ σας, τὸ ψευδώνυμόν σας
καὶ τὴν ἡλικίαν σας. Εἰς τὴν ἐξέλεξι τῶν τε-
λευταίων Διαγωνισμῶν, ὁ Ἄναξ παρὰ φύλλον
μὲ λύσεις ἠγαγήσθη νὰ φέρῃ εἰς τὸ καλῶς ὡς
ἀνυπόγραφον, καὶ κατατῆθῃ δὲ πολλοὺς, οἱ ὅποιοι
δὲν εἶχον σημειώσῃ τὴν ἡλικίαν των, εἰς τὴν
ἀνωτέραν τάξιν, ἐν ᾧ πιθανὸν νὰ διηγουμένον
εἰς μικροτέραν. Τελος πάντων, οἰσθήσεται στὴ
λύσει ἑσθὶς ἡλικίαν καὶ ἡλικίαν σημειώμενα
πάντοτε εἰς κάθε φύλλον χάρτου, ἀδικήσεται.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται ὅσοι μὲς στέλλουσι
ἔργον, διὰ τὸ Ἔπισηρον ἔξω τῶν ἄλλων
ἀμειβιῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν (ἡ ἀνάπτύ-
στασις : τοῦ ὁποῖου ἐνεθουσίασεν ὄλους τοὺς μι-
κροὺς μας φίλους), νὰ σημειώνουν πῶς ἐπιθυ-
μοῦν νὰ ναναγραφῇ ἡ δουρὰ των : μὲ τὸ ἑνομοῦ
ἢ μὲ τὸ ψευδώνυμόν των ;

Περὶ τὸν νῆα φεβρουάριον, Ἄθιγγαίς
ἀφ' οὗ μάλιστα τὸ νέον που θέλεις εἶνε ἀπλή
μετέφρασις τοῦ σημερινοῦ.

Ἔλαβα τὴν φωτογραφίαν σου, Λύρα τοῦ Ἄρι-
στού, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ σε γνωρίσουν ὄλοι οἱ
μικροὶ μου φίλοι, ὡς τὴν ἐπιθυμῶν. Τί χα-
ριτωμένους ἐγώσθης : τὸ ἀδελφάκι σου ! Νὰ μού
το φιλῆσῃς.

Παιδίον εἶνε πάνιν αὐτὸ τὸ Ταπεινὸν Ἰον -
μοῦ γράφει ἡ ἄλλως ἰε πολὺ μαρτιόφων φιλὴ
μου Τσουκνίδα - ποῦ ἐτόλμησε νὰ τα βάλῃ μὲ
μίαν... τσουκνίδα ; Εἰπὶ τῷ, σὲ παρακαλῶ, διὰ τὴ
Τσουκνίδα ἔτuche νὰ εἶνε ἐπιτηγῆ ἄλλα καὶ νὰ
μὴν ἦτε, πάλιν δὲν θὰ κατεβέχοτο αὐτὰ καὶ βάλῃ
μ' ἐν ταπεινὸν κουλουδί. Διότι δὲν γνωρίζω, ἀν
ἔλθομεν εἰς μάχην ἐκ τοῦ συστάθην, ποῖον θὰ
εἶνε τὸ ἀμυντικὸν ὄπιον ἐνὸς Ταπεινοῦ Ἰου Ἰου
Κολῶ, Τσουκνίδα, καλὰ !

Καὶ ἄλλοι φίλοι μου, Γενναίε καλλικρα-
τεῖδα, μὲ εἰδοποιεῖν διὰ τῶρα ποῦ ἀρχίζουν τὰ
μαθήματα ὅσα μου γράφουν σπανιότερα. Ἔγω
ὄμως ὑποθῆτω διὰ ὄσοι με ἀγατοῦν πολὺ, θὰ εὐ-
ρίσκονταν πάντοτε ὀλίγον καιρὸν διὰ νὰ μου στέλ-
λουν τὰ νῆα των. — Διατὶ γράφεις εἰς τὸ ἔπιον
φύλλον χάρτου ἀφ' ὅλα ;

Ὁ, Λύρα τοῦ Παγασαίου, πόσον ὠραία ἔκα-
μες τὴν περιγραφὴν τοῦ ἑαυτοῦ σου ! Ἐλημ-
βοῦσε ὄμως νὰ προσθέσῃς διὰ εἶσαι πνευματώ-
της, εὐκρινῆς καὶ τρυφερά... Ἀμφιβάλλεις τῶρα
διὰ καὶ ἡ δευτέρα φιλὴ σου ἀγαπᾷ καὶ ἴσως
περισσότερον ἀπὸ τὴν πρώτην ;

Μόνον τῶν ταπεινῶν μου συνερταῶν δημο-
σιῶν μεταφράσεις, Κλέσρχε Ι. Ἐνάκη, μυθι-
στορήματα δὲ ὄσα ἐκλέγω ἐγὼ ἡ ἴδια.

Ποῖον φύλλον ἐν ἔλαβες, Ἐπιστήθιε φίλε
τῆς Διαπλάσεως, διὰ νὰ σοῦ τα στείλω ; Ἀνα-
μένω καὶ ἐπὶ περισσότερα.

Χαῖρω πάρα πολὺ που ἀπεφάσις τῶρα νὰ
μου γράφῃς τακτικά, Ἰακωβὸ Βάχκη (αὐτὸ τὸ
ψευδώνυμόν σου ἐκλέγω), ὅ, εὐχαριστῶ δὲ καὶ
διὰ τὸ ἔσπαθωμα, τὸ ὁποῖον περιμένα ἀποτε-
λεσματικώτατον. Σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια μὲ
τὴν νέαν διόδοισιν.

Ἡ ἀδελφοῦλά σου, Ἰωνισμένη Τυμφορσέ,
ἄς μου γράψῃ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Δούκισσα τῶν
Ἄθηνων, Γρήγορα ὄμως.

Ἔλα λοιπὸν εἰς τὸ γραφεῖον νὰ πῆρῃς τὸ
βραβεῖόν σου, Ὀλυμπιονίκης. Θὰ χαρῶ πολὺ
νὰ σε γνωρίσω καὶ προσωπικῶς.

Ὅλα τὰ φυλλάδια στέλλονται συγχρόνως, ἀ-
γαπητὸ Φίτασι : ἀκόρη δὲ πῶς τὸ ἴδιόν του τὸ
λαμβάνεις μετὰ δύο ἡμέρας. Βεβαίως ἄλλο ψευ-
δώνυμον, διότι διὰ αὐτὸ ποῦ μου στέλλεις εἶνε
ἐνεκὰ καὶ δυσπρόοργα. — Στέφεις καὶ ἓνα ἄλλο ;
Ἐλημβοῦσες νὰ ὑπογράφῃς τὴν ἐπιστολήν σου
καὶ μόνον ἀπὸ τὸ γράψω ἐνόησα διὰ ἦτο ἴδι-
κή σου. Ὅτε ἀραρημιαν εἶχε, ὄσοι τότε-
παυμένης, οὗτε τίποτε : καὶ ὄλα εἰς τὸ ἴδιον φύλ-

λον χάρτου, ἐκτὸς τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων !
Πῶς νὰ τα ξεχωρίσῃς τῶρα ;

Ἐχόρτασε ἀπὸ διασκαδῶσις τὸ Ἄσημέριον
ἔγμα καὶ εὐχαριστεῖται πολὺ που ἀρχίζουν πρί-
ν τὰ μαθήματα. Βυῖς του ! Ἀλλὰ καὶ πῶς
νὰ μὴν εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ μὴ εἶνε ἐπιμελής,
ἀφ' οὗ ὡς βραβείον ἡ ἀδελφῆ του, ἡ ὁποία εἶνε
καλλιτέχνης, τοῦ ὑπεσχεθῆ νὰ με ζωγραφίσῃ εἰς
φυσικὸν μέγεθος διὰ τὸ γραφεῖόν του ; Ὄ, ποῖα
χαρὰ καὶ δι' ἐμεῖ !

Μπα ! καὶ ἡ Μαρουσιώσις μ' ἐζωγράφεισιν
εἰς τὸ γραμματικῆς. Τί εὐμορφα !

Ἐγὼ μὲ τὸν Βουλοπώτην, ἐκεῖ ὅπου πηγαινίς δὲν
ἔχω κανένα συνδρομητῆν. Ὅστε φρόντισε νὰ μου
συστήσῃς μερικοὺς

Δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον, Μαθημα-
τεῖσὲ. Πρόσθετέ ὄμως νὰ μὴ διαδοθῇ καὶ αὐτὸ,
Ἄ, Κερκυραϊκῆ Μελίσσα, θὰ σε μαλώσω !
Πῶς σοῦ ἐπέρασεν ἡ ἴδια διὰ μ' ὄσχολοῦν αἱ
ἐπιστολαί σου ; Δὲν ἐνόησε λοιπὸν διὰ με πι-
κραῖνον τοιαυτὰ φράσεις ;

Ἄσπρον τῆς Λέσβου, τὸ ψευδώνυμόν σου δε-
κτὸν. Σημειώσῃ μου ποῖα φυλλάδια σοῦ ἔλ-
ποῦν νὰ σοῦ τα στείλω. Ἀλλὰ τὰς λύσεις ἄλ-
λοισ νὰ τα ; γράψῃς εἰς χωριστὸ χαρτί, διότι
δὲν λαμβάνεται ὑπ' ἕψει. Δύνασαι νὰ λαμβάνῃς
μέρος εἰς ὄλους τοὺς Διαγωνισμοὺς μου, ὅπως
καθὲ συνδρομητῆς σου. Διαγωνισμοὺς μου, ὅπως
καθὲ συνδρομητῆς σου.

Τανάτσε Κῆπε, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου
καὶ ἀναμένο.

Πολὺ ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ νὰ μου γράψῃς τακτι-
κά, ἀγαπητὴ μου Νανοικῆ. Σοῦ ἔστειλα τὸν
18 τόμον. Φιλήσῃ μου τὰ ἀδελφάκια σου.

Ἀπὸ τῶρα, μάλιστα, ἀπὸ τῶρα ἀνενοῦσε
τὴν συνδρομῆν του διὰ τὸ 1897 ὁ Ἄνδρῆκος
Ἀργυροστάτης. Πόση ἀγάπην μαρτυρεῖ ἡ προ-
θυμία του !

Φαντάσου λοιπὸν τὴν χαρὰν τοῦ Τίχ-Τάκ
ποῦ ἐπῆρε πρώτον βραβεῖον, ἀφ' οὗ ἐχάρης τόσοσ
πολὺ καὶ σὺ, Βασίλισσα τῶν Μελισσῶν, ποῦ
ἔτυχες μόνον εὐφήμον μυθίκα. Κ' ἐγὼ ἐλπίζω
ὅτι εἰς ἄλλον διαγωνισμὸν θὰ ἐπιτύχης περισ-
σότερον

Ἀρχιλόγε Πάρτε, ὅταν ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθή-
νας, σὲ περιμένω, καθὼς μου ὑπέσχεσας, εἰς
τὸ γραφεῖόν μου.

Πολὺ ἔπυνον τὸ γράμμα σου, Τριμινοῦσῃ
Μαλέα. Ἀλλὰ ἂν θέλῃς καὶ καλὰ νὰ κεραιώσῃς
τὴν Μέδουσαν, στείλε μου κανὲν ἄλλο τῆς ἀνε-
δοτὸν διότι αὐτὸ εἶμαι μὲν νὰ εἶνε αἰθερω-
τικόν, ἀλλ' ὄχι τόσο γόστιμον.

Μεγάλα, βίεπιο, προσηρμάτα ἔχει ἡ Φλόε,
ἀγαπητὴ μου Παχὺ Τάρε. Τί κρίμα νὰ μὴ δι-
αγωνίζουμαι εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας
καὶ ἔσα.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸν νέον συνδρομη-
τῆν, Φλόε ἀπαλλῶν. σὲ εἰδοποιῶ ὄμως διὰ
δὲν ἐπέρασεν ἀκόρη ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου.

Ἡ Ἰωνισμένη Ὀδυσσεύς, (δέχομαι τὸ ψευ-
δώνυμόν της) ποῦ γράφει διὰ τὸ εἶνε συνδρομη-
τῆς μου μέχρι τέλους τῆς ζωῆς της ! Ἀλλὰ
καὶ πῶς νὰ μὴν εἶνε, ἀφ' οὗ καὶ ἡ μαμρά της
ἦτο ἄλλοτε συνδρομητῆς μου καὶ μάγαθ' ἔβασον
πολὺ ακοῦ δὲν εἶμαι ποῦ νὰ μού το παραστήσῃ.
Κ' ἐγὼ, Ἰωνισμένη Ὀδυσσεύς, δὲν εἶμαι ποῦ νὰ
σοῦ παραστήσω πόσον με συγκίνας αὐτὸ !

Χαῖρω πολὺ ποῦ ἔτινες καλὰ, Ἀθηναίς
Ὁραιστῆς ἡ περιγραφὴ σου τῆς τελευταῖς τῆς
ἐνάρξεως τῶν μαθημάτων εἰς τὸ Ἀρσάκειον.

Ἡ Μέδουσα ἰηγοῦσα τὸ εἰς εἰς τὰς Κυρι-
οτικῆς μου ἐδραβεῖθησαν ἔως τῶρα κοράσια, μού
γράφει : Φαντάσου εἰς μιαν συναναστροφήν -
διότι συναναστροφῆς εἶνε αἱ Κυριακαί σου, - νὰ
σεῖνοιται τάχα μισροτά εἰς τὰς διασκουσιδας.
Πάει ποτὲ αὐτὸ τὸ πρῶτον ; Ὁ Μέδουσα !
Ἄς ἔτuch νὰ πάντοτε καλλιτέρας καὶ νὰ ἄγχι
καὶ τότε τὰ λέμει...

Ἡ Ὁραία Κέρκυρα, ταξιδεύουσα καὶ αὐ-
τὰς διὰ τῆς « Ἦρας » ποῦ γράφει : « Νοσημῶτα-
τον ἐπισοῖδιον συνέθη εἰς τὸ Λουτράκιον. Ἐκεῖ-
θεν ἦλθον εἰς τὸ ἀμπόλιον τριῖς κυριαὶ συνο-

δευόμεναι ἀπὸ ἓνα κύριον. Ὁ κύριος, ἀφ' οὗ
κάς ἀπεκαίροισεν, ἠθέλησε νὰ πείθῃ. Ἀλλὰ
κατερχόμενος τὴν κλιμακα, βλέπει διὰ τὸν λέμβον
εἶχε προορησῆ, μὴ γνωρίζοντος φαίνεται τοῦ
λεμβούχου

ταρ ἢ Ἀπόδρ τῆς Δέσφου τὸν Θόραδρ τῆς Μυσιλήνης ὁ Γυνάσιος ἑξῆς τὸν Γαλακτῖδρ Ἴων ὁ Φύβος Ἀπόλλων τὴν Ἀρθοδρ Ἀντοῖνα τὴν Χρυσὴν Ἀμμωνίδαν καὶ τὴν Ἀθηναίου τὴν Ἐρμιῶν (καὶ ἄλλα πορᾶ, λέγει, να προσέχη καὶ μὴ τὴν γελοῖον ἐταί) ἢ Χρυσὴ Βροχὴ τὴν Χρυσὴν Ἀμμωνίδαν καὶ τὴν Ἑλληνίδα Καλλιτέχνίδα (ὡν ζητεῖ τὰ ὀνόματα) ἢ Ἰονοσμῆν Ὀδησσὸς τὴν Λευκὴν Περιστερῶν καὶ τὴν Νηρηίδα τοῦ Ἑρῶτα ἢ Μέθοσσα τὴν Δάφνην (τὴν ὅποιαν γνωρίζε). — Ἡ Γραφαί Κέρκωρα ἀπορεῖ πὸς ὁ Φύβος Ἀπόλλων, ἀφ' οὗ ἠρνήθη νὰ τὴν εἰπῆ τὸνομά του, ἐξακολουθεῖ τὰς φιλοφρονήσεις του ἀσπάλαει δὲ τὴν Πούκτην Σαπφῶ δ Ἄδρ Κιχρότης τὸν Κομροῦκιν (ἀλλὰ διατὶ καὶ μὴ λέγη τοὺλάχιστον τὰρχικά του;) ὁ Ἄδρ τῆς Ἀφρικῆς τὸν Λεοντόκαρδον Λεονίδαν ἢ Κοραλλιογενεὶς Νῆσος τὸν Ναστραδῖδρ Ἰούτζαν καὶ τὴν Χρυσὴν Ἀμμωνίδαν. (ἴδε ζητεῖ τῶνομα). — Ὁ Καρχαρίος τοῦ Φάλλου παρακαλεῖ τὸν Χριστοφόρον Κολόμβον νὰ μὴ ἀνησυχή περι τῆς Μαρίας τοῦ Φάλλου, δεῖται αὐτὸς ἀναλαμβάνει τὴν προστασίαν τῆς. Ἐὰν δὲ ὁ Καλαμῶδες Κῶμιον μεταβαλεῖ χαριν λουτρῶν εἰς τὸ Φάλλου, τὸν συμβουλεύει πρὸς σωτηρίαν του νὰ μὴ ἀπομακρυνεταὶ κολλῶ... — Ὁ Ὀλομπιονίκης λυπεῖται κολλῶ διὰ τὸ κακὸν, τὸ ὅποιον ἔκαρτε εἰς τὴν Ἀττικὴν Νύκτα: ἀλλὰ μήπως το ζῆλε; — Ἡ Ἀστικὴ Νὸξ ἔκαρκε ἰδιόμην πλέον, ἀποκαίρει τὰ ὄλου καὶ θλας καί... θὰ τὰ βρούμε! — Ὁ ΠικΤὰρ δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἰπῆ τὸ ὄνομά του εἰς τὸν Ἄδρ Κιχρότην, τὸν ἀγαπητὸν του ἀλλ' ἄς βεβαιωῖ ὅτι τον γωρίζε κάλλιστα.

Ἀπὸ τὰ γλυκὴ φιλίας στῆλε: ἢ Διαπλάσι: εἰς τοὺς φίλους τῆς Μιράταυρον (δεκτὸν τὸ νέον ψευδώνυμον) Χρυσὴν Βροχὴν, Μὴ με Λημόνοει, Ἑλληνίδα Καλλιτέχνίδα, Παραδεισίον Πετήν, Ἡουλὸν Ἀράκι, Θησοῦ, Ἐσπερίαν Γαλιήνην, Χρυσόκαρον Ἑλλασρον, Χρυσάετον καὶ ἀδελφούς, Σάφρον Ἡετακῶν, Νικηλαον Κιτσιάνη, Μουρτζουφλον, μικράν

Ματαίωσαν (τὴν ὅποιαν ἀσπάλαει καὶ ὁ θεὸς τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίαν, (τὰ φύλλα ἐστέλησαν) Γελλέσσαν Φύσιν, Ναστραδῖδρ Χόρτζαν κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Αἰ Λέσεις στέλλονται μέχρι 21 Ὀκτωβρίου.

- 802. Συλλαβόγραφος.**
 Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, τὸ δευτέρον ἐπίσης τὸ ὅλον εἰς τῆς ΓΑΛΛΙΑΣ τὰς ἀνάγκας ἀπαπάντησης. Ἐστῆλη ὑπὸ Ἀποστόλου τοῦ Νορβόδιου.
- 803. Αεξίγραφος.**
 Τὸ πρῶτον εἶνε ρήμα, τὸ δευτέρον μου γράμμα καὶ μιὰ θεὰ ἀρχαία γεννᾶται ἐν τῷ ἔμα. Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Φιλέρην Χιλιδῶν.
- 804. Ἐσοχειόγραφος.**
 Ἐίμαι νησί ἐπίσημο χωρὶς λαίμα ἀν μαινω, ἀν ἀλλάχθῃ ἢ κεφαλή μὴ θεὰ θά γίνο. Ἐστῆλη ὑπὸ Ζαχαρία Μάζη.
- 805. Ἀναγραμματισμοῦ.**
 Ἐν δενδρόνιον εὐώδες, ὅπως εἶμαι ἀν μ' ἄστεις. Ἄθροισμα λαῶν ἀγρίων, ἀν με ἀναγραμματισμός. Ἐστῆλη ὑπὸ Παναγιῶτου Π. Πατρίτου.
- 806. Ἀδενγματοδημῶδες.**
 Χίλιοι πάντες χ' ἔρχονται, καὶ συναπαντάνονται τοὺς λυθόνου τὰ κορμάνια των, κα' ἀλλάζει τὸνομά τους. Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζιζανίου.
- 807-808. Μεταμορφώσεως.**
 1. Ὁ Ὅρος δι' 8 μεταμορφῶς, νὰ γίνῃ Πόθωρ.
 2. Ὁ Ἄγῶρ δ' 7 μεταμορφῶς, νὰ γίνῃ Πάλη. Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Πέτρας Σκουδάλου.
- 809. Κλιμακῶδες.**
 Ἐναντικαταστάθωσιν οἱ σταυροειδῆ γράμματων ὡςτε εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος ἀναγιγνωσκται ὅρος τῆς Ἑλλάδος, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν εἶδος φυτῶ, εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα ἐπιρρημα χρονικόν, εἰς τὴν μεσαίαν ὅρος, καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην πρόβιας. Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Τιχ Τὰχ.

810-814. Μαγικὸν γράμμα.
 Δε' ἀντικαταστάθωσι ἐνὸς ἰσοδύνατου γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ τοῦ ἅλλου, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχημάτων ἑλλας τῶσας λέξεις: Ἡρεμος, ἀσχος, ἄπτω, κίσαα, ὄκτα. Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Τζι-Τζι Νικολ-Μουρ.

815. Τριπλή ἀκουστικῆ.
 Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποστέλουσι τὸνομα πελάγους, τὰ δεύτερα ἀντιστροφῶς ἀναγινωσκόμενα τὸ ὄνομα μέρους τῆς Τουρκίας, καὶ τὰ τρίτα τὸνομα ποταμοῦ τῆς Ἑλλάδος:

- 1, Ἡκεριος.
 - 2, Σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους.
 - 3, Εἶδος αἰνίγματος.
 - 4, Ἀρχαῖος βασιλεὺς.
 - 5, Ἀπαρέμφατον ἀνωμαλοῦ ρήματος.
 - 6, Ἀντωνυμία.
 - 7, Πτηνὸν.
- Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχοῦτοῦ Πολιμῆτοῦ.
- 816. Λογομαχίη.**
 Κατὰ τί ὀμοιάζει ὁ τὸ φρούρτον παραδίδον στρατηγὸς μὲ τὸν βασιλέοντα χρήματα; Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Αρχιμήδους τοῦ Νιδηματικού.

ΛΥΣΕΙΣ

- τῶν κενεματικῶν ἀσκήσεων τῆς 10 Ἀυγούστου 1896
- 410.** Κοινοῦδάκια, (κοῦκου, βῆγια). — **411.** Λάρισα, (Δ-ὄρι-Λ) **412.** — Ὁ πεσινός, **413.** Θεσσαλονικῆ, (Θεσσαλίαν οἶκα).
- 414.** I Δ Σ — **415.** 1, Ἄμα, Ο Π Ο ἄλλα, ἄλας, ἄλλος, ἄλος, ἄλος, Υ Ε Ω ἄλλος, ἄλος, ἄλος, ἄλλος. 2, Α Δ Ε Λ Φ Ο Σ Ἐποψῆ, ἔπος, ἔλος, ἄλος Ε Δ Ι ὄρος, κόρος, Κύρος Κύρ. Χ Η Ο νος, Κύκρος. — **416.** Α Σ Ω **421.** Ἡ ἀντικαταστάσις γίνετα διὰ τοῦ γράμματος Ο: ὄλος, νόμος, ἔπος, ὄρμος, ἄξιος, κόδορος. — **422-423.** 1, Μέτσοβον. 2, Χαλέπιον. 3, Ποδογῶρτα. 4, Ἀλεξάντα. — **426. ΑΙΝΟΣ, ΕΑΕΝΗ ΚΑΡΙΑ.** 1, ΔΕΑίνα. 2, ΙΑΙον. 3, ΝΕΡον. 4, ΟΝΔρος. 5, ΣΗΚσοάνας. — **427.** Κόλλων, ἐμπειεῖν εἰς κόρακας, παρὰ εἰς κόλακας.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)

Ἡ πρώτη περίοδος τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖται ἐκ τῶμων 24, τῶν ὅποιων ἡ τιμὴ ποικίλλει ὡς ἑξῆς:

Α'. — Πρὸς δραχμὴν 1 ἑκατοστὸν διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχ. 1, 10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ελευθεροὶ ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἐπόμενοι 16 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἑκαστος.

Β'. — Πρὸς φρ. 2, 50 ἑκάστος πωλοῦνται οἱ ἐπόμενοι 6 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Παραγγελαίαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται δε' ἐπιστάλῃς ἠ σιτημένης πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ἐκδοτὴν τῆς «Διαπλάσεως» Ὁδὸς Ἀΐλιου 119—ΕἰΣ ἈΘΗΝΑΣ.

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀφθόνως εἰκονογραφημένους τούτους τόμους (ὧν ἑκάστος εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων, ἀποτελῶν αὐτοτελεῖς βιβλίον) ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποιήσεως, τεχνικῆς καὶ μορφωτικῆς αὐτῶν ὅλης, ἱμπεριέχονται καὶ τὰ εἰς διδασκτικὰ καὶ ἐκταγωγίτατα ἠθικά μυθιστορήματα:

ΕἰΣ ΤΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

- Ὁ Ἀνοικτὸκαρδος, ἐν τῷ θω τόμῳ. — Οἱ Τραῖς μικροὶ Σωματοφυλάκας, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βρόχος τῶν Γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς Ἥρωκ, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροβωμά, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Ἄδ Δεστεῖς Ἀσκανακαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος ἐν τῷ 17 καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυρτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20. — Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι, ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μικρὸς Δόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσῶνος, ἐν τῷ 23, 24.

ΕἰΣ ΤΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

- Ἐν τῷ 1ῳ τόμῳ, (1894): — α'.) Ἡ Πριγκίπισσα Ροζάλια. — β'.) Τὰ Παιθμάτα τοῦ Γιαννάκη Σοκπαρ. — γ'.) Ὁ Μικρὸς Κόμης. Ἐν τῷ 2ῳ τόμῳ, (1895): — α'.) Ἐν Οἰκογενεῖα. — β'.) Οἱ Τέσσαρες ἀδελφοί. — γ'.) Μαύρη καὶ Ἄσπρος.

Γ'. — Φράγκα 10 τιμᾶται ὁ 10ος τόμος, πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ, ὅπως ἐξηγητῆθη ἤδη ὁ 2ος πωληθέντων τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἑκατὸν ἀντιτύπων πρὸς 10 φρ.

Σημειώσθεον ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τῶμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμῆδον ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.

ΤΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (ἀπὸ τοῦ 1894)

Δύο τόμοι τῆς δευτέρας περιόδου ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε ἤτοι:

Τόμος 1ος τῆς Β' περιόδου (1894) τιμᾶται φρ. 7

Τόμος 2ος τῆς Β' περιόδου (1895) » » 7